

4

Jen co mě máma následující ráno uviděla, její zdravé oko na mě zamrkalo a tvář se jí zkřivila ke straně, což byl její nový způsob úsměvu.

„V pořátku, zynu?“ dokázala ze sebe vypravit.

Přikývl jsem, ale hned jsem toho pohybu litoval, protože mi způsobil další zášleh bodavé bolesti. Zatímco jsem předstíral úsměv, uvažoval jsem, jestli jí mám povědět o svém objevu z podkroví. Následujících třicet minut jsem vyprávěl, co jsme s Paulem zažili předchozího večera v hospodě, a podrobně jsem popisoval, koho jsem potkal, jen abych vyplnil dlouhé pomlky a rozpačité ticho.

„Víš, budu muset prodat dům,“ řekl jsem pak, aniž bych si náležitě promyslel, jak jí tuhle záležitost sdělit.

Nereagovala na to. Zpočátku. Jen na mě hleděla. Její zkoumavý pohled byl k nevydržení. Cítil jsem se, jako bych ji nějak zklamal.

„To je jasný, zynu,“ řekla. Pak zavřela oko a celé její drobné tělo se zachvělo, jak ji přemohly emoce.

„Nezvládl bych to, mami. Zasloužíš si tu nejlepší péči a já...“

Natáhla se po mé ruce a stiskla mi dlaň. Jako by mi na hřbetu ruky přistálo pápěří, tak slabá byla.

„Neboj ze... bude mi tobře.“ Polkla. „Vždycky měla ráta... ten tům.“

„Je mi to moc líto, mami. Nedá se ale nic dělat. Nemám jinou možnost.“

Ucítil jsem na ruce trochu silnější stisk. „Vždycky jzem znila... žít u moře,“ vypravila ze sebe, tvář soustředěnou úsilím, aby našla ta správná slova. „Pryč z mězta, pryč z...“ hleděla na mě a chvíli jsem měl pocit, že chce doříct ještě něco důležitého. Pak ale odvrátila zrak a zadívala se z okna k northayrshireskému pobřeží. Byl ponurý den začínající zimy, nesmělé světlo bledlo za hradbou mraků dotýkajících se hor Arranu, jehož pobřeží příkře spadalo do moře. Kontury kopců byly nezřetelné, zamlžené.

Když jsem odjížděl z pečovatelského domu, byl jsem emocionálně úplně vysátý. Měl jsem sotva sílu, abych sešel ze schodů. Cítil jsem se provinile, že jsem matce řekl, že prodám dům.

Zavolal jsem Angele, pověděl jsem jí, jak na tom máma je, a s příslibem společné večere jsme se domluvili, v kolik se sejdeme.

Nasedl jsem do auta a uvažoval, co dál. Krátce jsem si pohrával s myšlenkou, že se vrátím do mámina domu a budu pokračovat s vyklízením podkroví. Ale to by vyžadovalo energii, kterou jsem postrádal. Nakonec jsem se rozhodl, že od toho všeho musím na chvíli pryč, a proto jsem zamířil k silnici na Glasgow. Zítra je zase škola a já ještě musím opravit a oznámkovat nějaké práce.

Můj byt měl dvě ložnice, dům v georgiánském stylu se nacházel ve čtvrti obývané převážně studenty. Místnosti byly obrovské – s vysokými stropy, kde pořád táhlo, takže v zimě se téměř nedaly vytopit. Když jsem se do bytu nastěhoval, stěny byly plné stop po stržených plakátech, jediných památek po zástupech studentů tesknících po domově, kteří se tu hrbili nad knihami schouleni v dekách, aby jim bylo aspoň trochu teplo.

Když jsem parkoval, s nelibostí jsem zjistil, že mi někdo obsadil moje obvyklé místo přímo před vstupem do domu. Musel jsem však ocenit elegantní linie zaparkovaného černého BMW.

Za volantem někdo seděl. Když jsem procházel kolem dveří, zpomalil jsem a pokusil se okénkem s tmavým sklem nahlédnout dovnitř. Uviděl jsem dvě řady běloskvoucích zubů. Vzápětí se dveře otevřely, řidič vyskočil a zahalekal: „Jak se vede, starý brachu?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, kdo přede mnou stojí. „Chris! Co tady proboha děláš?“